

FESTIVALSKA

NOVINI 7

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

PETAK, 24. SRPNJA 2009.

KENJAC - OBITELJSKA DRAMA U BOJI DUHANA
MIROSLAV TATIĆ - DOBITNIK NAGRADE MARIJAN ROTAR
METASTAZE I LJUBAVNI ŽIVOT DOMOBRANA U ARENI

PARTNER FESTIVALA

••T••Com• KulFurist

kompas.hr

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Viđačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barač, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Viđačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjska 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Robert Zuber o Senidi, Antonio Nuić o Kenjcu

Na konferencijama za novinare jučer u Circolu predstavili se redatelj Antonio Nuić i ekipa filma *Kenjac*, Miroslav Tatić dobitnik nagrade Marijan Rotar te popularni televizijski novinar Robert Zuber koji realizira novi film *Mila moja Senida*

piše: Sandra Mardešić

U Circolu ni u četvrtak nije bilo predaha za filmaše i novinare. Predstavila se i osma po redu filmska ekipa, ona Antonia Nuća i njegovog *Kenjca*. Prije tri godine okrunjen Zlatnom Arenom za dramu *Sve džaba*, redatelj Antonio Nuić u simbiozi s producentom Borisom T. Matićem, ovaj put je snimio film u hrvatsko-bosansko-srpsko-britanskoj koprodukciji. Nadahnut je stvarnim događajima, trgovinom magaraca u ratnim godinama između Hercegovine i Hrvatske koje su imotski trgovci prodavali za mesnu industriju u Italiji. "Jedan od glumaca, magarac Ljubo, ipak nije doživio istu sudbinu i zadovoljno se odmara od napornih snimanja po vrućini, a do Pule nije došao jer ne podnosi baš putovanja", ispričali su glumci odsutnog «kolegu». *Kenjac* je zapravo drama o burama jedne obitelji i povratku Bore, "koji je tvrdoglavi od magaraca" kako glumac Nebojša Glogovac opisuje svoj lik, u zavičaj gdje će morati raskrstiti s nekim krivim, generacijama prenošenim obrascima ponašanja. "Mislim da u ovo današnje vrijeme srušenih društvenih vrijednosti i atrofije obitelji, ovaj film donosi ipak neki optimizam", dodao je Emir Hadžihafizbegović koji tumači ulogu Borinog brata. Film će zasigurno ostati upamćen i po sjajnoj, neobičnoj fotografiji. "Kako bi se dočaralo ljetnu vrućinu u Hercegovini, potpuno je uklonjena zelena boja i prevladava svjetlina, boje duhana i nijanse smeđe boje", pojasnio je direktor fotografije Mirko Pivčević. Film će se u kinima moći pogledati već početkom rujna, nakon što otvori Sarajevo Film Festival.

Nakon pressce povodom Nuićeva novog filma u Circolu su sadašnja i bivša ravnateljica Festivala, Zdenka Višković-Vukić i Gorka Ostojić Cvajner otkrile ime dobitnika nagrade *Marijan Rotar*, koja nosi ime osnivača Festivala, a dodjeljuje se od 2004. pojedincima ili institucijama koje su svojim radom spojili Pulu i film. Ovogodišnji laureat je Miroslav Tatić koji je punih 50 godina posvetio filmu, a posebno Festivalu igranog filma u Puli. Otkako je s devet godina prvi put ušao u kino kabinu i otkrio da film nije samo zabava već puno rada, više iz nje nije izišao. "Danas je ravnatelj kina u Rijeci, a kao dugogodišnji tehnički direktor festivala bio je mentor mnogim kolegama i ostavio neizbrisiv trag u njihovim srcima.

Film o djevojčici nestaloj u ratu

HTV-ov novinar Robert Zuber prihvatio se redateljskog posla najavivši u Puli svoj novi dokumentarni film *Mila moja Senida*. Ovaj put u dvostrukoj ulozi i novinara i redatelja Zuber donosi priču o bošnjačkoj djevojčici Senidi koju je 1992. kao jedanaestomjesečnu bebicu otela srpska vojska iz jednog bosanskog sela Caparde te se zajedno s majkom i sestrom vodila kao nestala osoba. Djevojčica je nakon šesnaest godina pronađena u Beogradu gdje je živjela pod imenom Mila kod udomitelja. On ju je upoznao radeći na toj priči za CNN i BBC te su zajedno započeli potragu za njenom pravom obitelji u nadi da će joj pronaći majku i sestru. "Tako će ova mala intimna priča postati mnogo većom jer govori o ratnim pričama djece koja je u ratu odvajana od svoje obitelji. Treba imati na umu da se u BiH tisuću djece vodi kao nestalo, a u Hrvatskoj 250, tako da je to priča cijele regije. Mila je rođena u Bosni, odgajana u Srbiji, a film radi Hrvat", precizirao je je Zuber.

Pri traganju i pričanju ove potresne osobne drame Robertu Zuberu su se priključili i Boris T. Matić i beogradski producent Srđan Golubović uz važnu potporu Emira Hadžihafizbegovića čije je Ministarstvo kulture i sporta Mili dalo stipendiju s kojom će lakše moći započeti novi život u Sarajevu i završiti školu. "Čim sam čuo za priču odmah sam kontaktirao Roberta. Pitanje novca nikad nismo postavljali, rekli smo idemo zaraditi neki novac za Milu" - komentirao je Boris T. Matić svoju odluku da se priključi projektu. Iako je snimajući i razgovarajući i s osobama koje se nalaze pod optužbama za ratne zločine često riskirao vlastiti život, Zuber je dodao kako je smatrao da mu je dužnost ostati do kraja i ispričati Milinu priču. Glavnina filma je snimljena tako da oskoro možemo očekivati i njegovu premijeru.

Miroslav Tatić, ovogodišnji dobitnik nagrade Marijan Rotar

PEDESET GODINA FASCINACIJE FILMSKOM SLIKOM

razgovarao: Matko Botić

U biranom društvu dobitnika nagrade Marijan Rotar od ove godine nalazi se i vaše ime. Kako su izgledali Vaši filmski počeci?

Krenulo je vrlo rano. Već sa šest, sedam godina pokazivao sam interes za film. Fascinirala me filmska slika, ali i izvor svjetla, pitao sam se što se to događa u onom mraku. Rano sam počeo dolaziti u kabinu kinodvorane, skupljao sličice nastale od filmskih vrpca i pokušavao pomoći,

tako da sam još kao dijete naučio sam prikazivati film, što s onodobnom tehnologijom nije bilo nimalo jednostavno. Kada sam imao deset godina dva kinooperatera iz kina Zagreb su prebjegli preko granice, pa sam iznenada došao u priliku da mjesec i pol dana održavam projekcije i za to budem plaćen. Moja mama još uvijek ima isplatu listu za taj posao.

Pulski festival i vi stari ste prijatelji.

Jako stari, festival pratim od 1959., dakle punih

pedeset godina. Tada se uz Festival održavao i sajam distributera, na kojem sam upoznao Kostu Carinu, filmskog kritičara koji je, između ostalog, na engleski jezik prevodio festivalski bilten. Njemu sam pomagao, a zauzvrat bih dobio puno filmskih plakata i informacije iz prve ruke, jer je riječ o čovjeku koji je često putovao po festivalima. U to vrijeme nije nam bila dostupna filmološka literatura, tako da sam ja na taj način saznavao stvari koje su me zanimale i učio filmski jezik. Kasnije sam prošao tečaj za kinoamatera u Filmskom klubu Jelen, gdje sam bio i montažer mnogih filmova. U isto vrijeme pored Pulskog festivala odvijao se i festival amaterskog filma, koji je bio jako kvalitetan i na kojem se često moglo vodjeti boljih uradaka od onih u profesionalnoj pulskoj konkurenciji. Na poslijetku sam završio Akademiju na grupi za organizaciju filmsko-televizijskog smjera i dalje se neprekidno profesionalno bavio filmom.

Festival nekad i danas?

Dok je Festival bio jugoslavenski bilo je tu šest različitih kinematografija i interes je bio velik u europskim okvirima. Znali smo imati i više od četiri stotine akreditiranih stranih novinara i gostiju, a svi važniji direktori međunarodnih festivala bili su naši redovni gosti. Taj krug interesa je neko vrijeme bio ogroman, sada se ipak ne može govoriti o takvom zanimanju. S druge strane, publike u Areni nikad nije falilo, znali smo prodavati i po deset, dvanaest tisuća ulaznica za filmske projekcije, samo na parteru znalo je biti pet tisuća stolica. Ta publika znala je katkad i nepredviđeno reagirati, pa su na projekciji filma *Kaja, ubit ću te* Vatroslava Mimice na autorsku ekipu čak bacali i kamenje. Konceptije su se mijenjale, ljudi dolazili i odlazili, a drago mi je da je ova nova uprava našla načina vratiti gledatelje u Arenu. Pojedini filmovi imaju više gledatelja u Areni nego u cjelokupnoj hrvatskoj distribuciji, i to rječito govori o važnosti ovoga Festivala.

Sredinom osamdesetih godina selite se u Rijeku.

Bio mi je to profesionalni izazov, jer se dotad nisam bavio reproduktivnom kinematografijom. Kao direktor Rijeke kina nekoliko puta sam i nagrađen za neke svečane premijere. Na primjer, na projekciji filma *Dan poslije sutra* svi su gledatelji bili u kišnim kabanicama, jer je u jednom trenutku film bio prekinut, a na ekranu se pojavio natpis kako se val nevremena približava i Rijeci te je sa stropa dvorane stvarno počela padati kiša po ljudima. Zanimljiva je bila i premijera filma *Kraljevstvo nebesko*, na kojoj je kino-dvorana pretvorena u srednjovjekovni dvorac, a nakon projekcije organizirana je i gozba za posjetitelje u tom stilu.

Bili ste tehnički direktor Pulskog festivala. Koliko je razvoj filmske tehnike utjecao na demokratizaciju same filmske umjetnosti?

Razvoj tehnike je definitivno pridonio demokratizaciji filma, jer se danas gotovo svatko može baviti filmom. Ako zaista imaš želju napraviti film, to sada i možeš.

MIROSLAV TATIĆ O KINU VALLI

Pulsko kino s europskim pedigreeom

Kino Zagreb u kojem ste kao desetogodišnjak puštali filmove prošle je godine obnovljeno i otvoreno kao kino Valli. Surađivali ste na toj restauraciji, koliko ste zadovoljni s napravljenim poslom?

Mislim da je to dvorana koja je po tehničkim mogućnostima jako dobro napravljena u hrvatskim, ali bih se usudio reći i u europskim mjerilima. Drago mi je da se polako širi mreža art-kina u Hrvatskoj. Takvo kino postoji i u Rijeci i Splitu, nešto Sisak pokušava, Zagreb ih ima dvije, a sprema se otvorenje takvog prostora i u Osijeku.

Takve kinodvorane su strašno važne jer se u njima mogu vidjeti filmovi koji nisu zanimljivi velikim multipleksima. S druge strane, multipleksi su vratili gledatelje u kina, oni su odgovor kinematografije na televiziju i druge konkurentske medije. Ja o njima ne mislim ništa dobro, to mi je fast food, ne osjećam se dobro tamo, ali stoji činjenica da su vratili publiku u kino dvorane.

RAZGOVORI S ČLANOVIMA EKIPE FILMA *KENJAC*

Beogradu i u Sarajevu, ne mogu se ograničiti na mali broj glumaca samo u jednoj sredini. Treba nam širine i svježe krvi u domaćem filmu.

Glumački doajeni Tonko Lonza i Ljubomir Kiki Kapor također su ostvarili upečatljive uloge.

Sjajno smo surađivali, jako su se dobro uklopili u ekipu s mlađim kolegama. Kada sam pisao ulogu oca, pao mi je na pamet Tonko Lonza, iako ga svi na filmu zamišljaju kao Ignjata Glembaja. Ja sam uvijek u njegovoj pojavi i njegovom licu vidio neku tvrdoću i oporost koja može pasati takvom liku. Naravno, bilo me strah da će me odbiti, jer dugo nije glumio pred kamerama. Ja sam mu polako prišao, ponudio scenarij, dugo smo razgovarali, i stvarno sam fasciniran načinom rada te starije generacije. To je jedan aposlutni profesionalizam, i kod Tonka Lonze, i kod Kikija Kapora koji je po meni izvrsno odglumio svoju ulogu. Oni su, iako nam godinama svima mogu biti djedovi, često na setu duhom bili najmlađi članovi ekipe. Nama je na snimanju temperatura od četrdeset u hladu bila sasvim normalna, a oni su svoj dio posla obavljali s nevjerovatnom snagom i energijom.

Snimateljski rad Mirka Pivčevića kao da namjerno zaobilazi turistički potentne ljepote krajolika i uvjerljivo potcrtava atmosferu same priče.

Mirko Pivčević je jedan vrlo poseban direktor fotografije, za svaki film koji on snimi obično se postavljaju pitanja kakvo ste vi meni postavili. Vrlo je precizan u kolorističnom razmišljanju i u kompoziciji, a osim toga je nevjerovatno ugodan suradnik. Ja sam Pivčeviću pričao o dojmu vrućine koju bih želio dobiti, a sva rješenja u samom snimanju su njegova.

Nakon dva „ruralna“ filma, možemo li očekivati i neki urbanije tematike?

Možete, sljedeći film najvjerojatnije će se zbiti u Zagrebu, a možda nešto snimim i s temom iz Istre.

Antonio i ja smo vrlo dobri prijatelji, a i većina ostalih suradnika su veoma dragi ljudi, pa nije bilo većih problema.

Redatelj Antonio Nuić

Ljudi ponavljaju greške vlastitih očeva

Na odjavnoj špici saznajemo da je film nastao po jednoj anegdoti. Čime je ta anegdota zaslužila prijenos na filmsku traku?

Ispričana je anegdota bila tek impuls, onaj početni poticaj koji me kad sam je čuo vratio u vrijeme i mjesto iz kojeg potiče moj otac, i gdje sam ja često provodio vrijeme ljeti. Ta priča mi je dala snagu da počnem razmišljati o onome što me zanima, o obiteljskim odnosima, odnosu između oca i sina te o činjenici da često imitiramo ponašanje naših očeva, umjesto da učimo iz tih iskustva. To je nekako i osnovna ideja filma, da ljudi često ponavljaju očinske greške. Ta anegdota ispričana je u jednom neformalnom ambijentu, u jednoj kavani u Zagrebu, i bila je početna ideja, a onda sam dugo razmišljao i polagano pisao scenarij.

Odnos redatelja i scenarista u istoj osobi. Koliko kao redatelj možete objektivno ocjenjivati vlastiti scenarij?

Kaže se da film nastaje tri puta, na papiru, na snimanju i u montaži. Onog trena kada počinje snimanje nastojim prestati biti scenarist, kao da je riječ o radu nekog drugog. To zna biti teško, ali trudim se biti priseban i naći one greške koje se u snimanju još daju ispraviti. Ta podvojenost zna biti naporna, ali ako je čovjek dovoljno samokritičan može u snimanju ispraviti vlastite nedostatke.

Svi likovi iz ruralnoga hercegovačkog kraja su emocionalno zakočeni, kao da im je draže povjeriti se životinji nego li svojim najbližima.

To je neka osnova, ono nešto što ja osjećam čak i u sebi, zato o tome i progovaram. Ta emocionalna škrtoost je endemska geografska karakteristika

tih ljudi dolje, oni se vrlo teško otvaraju i ne vole razgovarati o vlastitim problemima. To stvarno jest osnova svih tih likova, ona im je najočitija karakterna osobina.

Sjajan beogradski glumac Nebojša Glogovac netipičan je izbor za ulogu Zagrepčanina Bore.

Nebojšu sam gledao u nekim filmovima, a upoznali smo se godinu-dvije prije filma, i vrlo brzo i lako smo komunicirali. Rodilo se brzo i prijateljstvo, a meni je to potrebno kada radim. Osim toga, ja mislim da *castingom* uvijek treba iznenaditi, iako Glogovcu uopće nije strano to podneblje, jer je rođen u Hercegovini. Ta priča mu je vrlo dobro poznata, on poznaje mentalitet tih ljudi i mislim da je on idealan glumac za svoj lik. Volim surađivati s glumcima iz raznih krajeva, za svaki svoj film tražim glumce i u Zagrebu, i u

Snimatelj Mirko Pivčević

Film u boji duhana

Kako ste u suradnji s redateljem zamislili vizualni identitet filma?

Imali smo problema jer smo na setu zatekli idiličnu sliku zelene prirode, pa smo se plašili da film ne izgleda kao razglednica. Moj zadatak je bio stvoriti osjećaj ogromne vrućine, jarkoga ljeta, i zemljopisno prikazati da smo u hercegovačkom kraju. Meni je uvijek taj kraj bio vezan za boju duhana, pa je to dominantna boja cijelog filma. Nasuprot tome su noći na selu koje su obično ugodne i hladne, ali i mračne. Trebalo je između tih dvaju ekstrema naći uvjerljiv balans. U filmu gotovo da i nema zelene boje, sve je u plavoj i smeđoj.

Je li bilo naporno snimati na četrdeset stupnjeva u hladu?

Glumac Nebojša Glogovac u ulozi Bore

Tvrdo oko pa tvrdo i u duši

Rekli ste da ste uživali u radu na filmu, i u ulozi. Jesam, uloga mi se jako dopala jer da nije ne bih je radio, što bih se mučio... Posao? E, pa nije sve posao, i stolar može izabrati što će raditi i odlučiti hoće li nešto raditi ili ne. Eto, mogu reći da ponešto mogu i odbiti raditi, a ovo mi je bilo pravo uživanje u radu.

Tumačili ste prilično tvrdoglavu osobu, kao isklesanu iz krajolika.

Ima dosta naroda iz tih krajeva koji je tvrd u svojim uvjerenjima čak i kada nije u pravu i imat ćete muke dok te ljude natjerate da to priznaju. To vam jest danak terenu, tvrdo oko pa tvrdo i u duši. Na tom kamenu čovjek ne može biti baš nešto iznijansiran...

Lik vam je dosta škrt na riječima, glumite šutnjom, i to vam sjajno polazi za rukom.

Kada ima o čemu da se šuti onda je to za glumca vrlo zahvalno. I kada, naravno, to ne djeluje kao da nema što kazati nego suprotno, kada ima toliko toga da se kaže. To su one neizgovorene istine ovaj put u jednoj obiteljskoj priči.

Ekipa? Snimanje?

Sjajno, divno, naporno, prevruće u Seocima, al' ta izolacija, ta upućenost jednih na druge, to je nešto dragocjeno za rad i puno drukčije nego da vas ujutro pokupi auto i dovodi na posao. Cijeli taj mali hotel na Cetini u Trilju bio je samo za nas, tamo smo se po cijeli dan, i osobito uvečer, gledali, pričali, sjedili zajedno, planirali jako puno što ćemo sutra. Nekako, stalno ste u materiji, i kada biste mogli pričati nešto drugo opet se vraćate filmu jer netko ima ovu ideju, netko onu, sve se tu nešto krčka, a to gomilanje ideja to je nešto dragocjeno.

Radili ste na Brijunima lani i preklani, sada ste u filmu koji je hrvatska produkcija u suradnji s produkcijama iz BiH i Srbije te iz Velike Britanije...

Ma zanima me da radim dobre filmove odnosno dobar posao, pa hoćemo li to zajedno, posebno, s Kinezima, bijelcima ili crncima, to mi je potpuno svejedno. Samo da se rade dobre stvari.

Glumica Nataša Janjić u ulozi Jasne

Sve što treba za ulogu pronađeš u životu

Što mislite o scenariju filma *Kenjac*? Je li vas više motovirala priča ili lik koji ste u njoj tumačili?

Jako volim taj scenarij, ta obiteljska priča je nešto što uvijek najviše volimo gledati, to je ona neka najrealnija baza koja nas vuče i plijeni našu pažnju i scenarij je svakako bio velika motivacija. To je zanimljiva, kompleksna, višeslojna priča i, znate, žao mi je što je prošlo godinu dana od snimanja, a ja ću tek sada vidjeti taj film.

Čujem da je i samo snimanje filma bilo pravi doživljaj?

Uvijek više volim ta terenska snimanja kada si kao u nekoj karanteni, iščašen od svakodnevice u kojoj sve vodi u rituale i rutinu, kolotečinu... a ovdje smo bili baš posvećeni radu na filmu. U prilici si da budeš zaista nekako posvećen ulozi,

da živiš priču i ulogu cijelo vrijeme snimanja. Pogotovo kada si na lokacijama kakva je okolica Trilja. To je kao da vam je cijelo selo set!

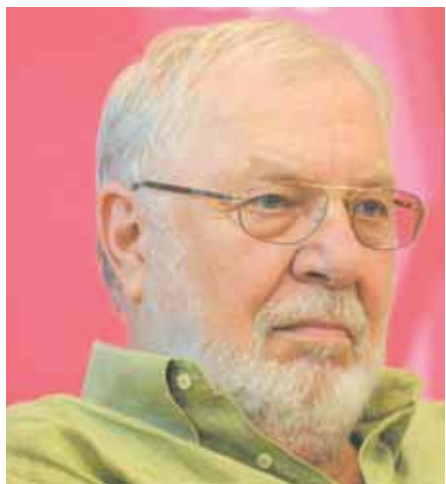
Odnos muškarca i žene, vas i vašeg supruga u filmu, glumca Nebojše Glogovca, to je okosnica priče. Kako ste izgradili lik?

Premlada sam da bih iz iskustva mogla „pokriti“ sve te odnose na planu žena- muškarac, da bih sve znala o tim burama u obitelji, i sve još s ratom u pozadini. Ali, kao i uvijek u ovom poslu, sve što ti treba pronađeš u životu. To su obrasci koji postoje i ponavljaju se, to su slični kodovi, sve smo to bar jednom vidjeli među nama. Onda se pokušaš uživjeti u te situacije.

Pula?

Bila sam već s filmom *Sve džaba* istog redatelja, imala sam i ove godine manju ulogu u *U zemlji čudesa*. Gledam kako je sve dobro organizirano i kako se vraća taj neki šušur, vidim kolege glumce, mislim da se može govoriti o vraćanju staroga sjaja...

Glumac Tonko Lonza u ulozi Paška

Krivac i pravednik u isto vrijeme

Vaše „prirodno okruženje“ u poslu koji radite više je kazalište nego film. Osjećate li se tako?

Film nije lako raditi, nemate one važne „povratne informacije“, vi ste s jedne strane, tamo je kamera, gospodin Pivčević, a vi u stalnoj muc. Kako to ispada, kako radim? Možete poviriti u onaj monitorčić i, naravno, vidjeti samo dio, nikako sve, nikako sukus, nikako dubinu. Zato je meni teže raditi film nego li predstavu. Tamo ja znam: premijera je tada i tada i ja sam tada spreman. A film vam stalno uključuje tu neku *negotovost*, improvizaciju, ponavljanje i na to se u radu računa. Teško bi bilo reći što je bolje, na poslijetku, u repeticijskim jest šansa da nešto napravite bolje.

Onda, jeste li bez krzmanja prihvatili raditi na ovom filmu?

Ma, vrtio sam se kao mačak oko vrele kaše, držao me neki strah sve dok nisam dobio scenarij koji me oduševio, zajedno s likom koji sam trebao tumačiti. Ovo je klasičan film, s klasičnom pričom, gotovo sličan klasičnoj kazališnoj predstavi. A moj lik...fascinirao me odnos unutar samog lika oca koji je krivac i pravednik u isto vrijeme. Svjestan da je suprugu otjerao u samoubojstvo, a da mlađeg sina zapravo ne voli, što mu i prizna. Ali, kako je vrijeme da se svode neki računi istina izbija na vidjelo i – gradi se taj odnos s unukom. Taj je dječak bio izvrstan izbor, od prvog sam trenu navijao za njega, a naravno da sam emotivni odnos prema njemu crpio iz vlastitog iskustva s mojom unučadi, a imam ih dvoje.

Festival? Pula?

Svaki me put fascinira tako razvedena... Fiksirao sam ovaj Circolo, i Arenu, ali bez taksista se ne bih mogao kretati dalje...

Sedmi dan Nacionalnog natjecateljskog programa (petak, 24. srpnja)

Zaljubljeni mlakonja i žestoki navijači

Posljednji dan Nacionalnog natjecateljskog programa 56. festivala igranog filma u Puli donosi dva filma. Tako će u petak 24. srpnja publika u Areni vidjeti humornu dramu *Ljubavni život domobrana* i dramu *Metastaze* čime će se zaokružiti rekordni broj filmova – deset – u ovom dijelu programa otkako se Festival organizira u neovisnoj Hrvatskoj. *Ljubavni život domobrana* portretira neuspješnog pisca kojemu život promijeni susret s mladom ženom zaposlenom u fitness centru, a redatelj mu je Pavo Marinković. U glavnim ulogama Nenad Cvetko i Dijana Vidušin. *Metastaze* su pak prikaz svakodnevice četvorice prijatelja s ruba društva čije živote i – živote njihove najbliže okoline opterećuju nasilje, droga i kriminal. Film je režirao Branko Schmidt, dok su u središnjim ulogama Rene Bitorajac, Franjo Dijak, Rakan Rushaidat i Robert Ugrina.

Ljubavni život domobrana

Ljubavni život domobrana prvi je samostalni redateljski projekt Pave Marinkovića. Njegov je glavni junak Saša (Nenad Cvetko), neuspješni pisac nesređenog privatnog života koji radi kao gastro-kritičar. Sve se počne mijenjati kad se zaljubi u Ines (Dijana Vidušin), zaposlenicu privatnog sportskog centra koja je upravo prekinula vezu s dečkom. No, kada napiše negativnu recenziju za restoran moćnog vlasnika, nastaju komplikacije. Kako bi ostvario želje i doveo život u red, Saša će se morati suočiti sa slabostima svog karaktera...

Pavo Marinković je diplomirao dramaturgiju na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti. Kao dramski pisac javlja se početkom devedesetih. Drame su mu izvođene u Hrvatskoj i inozemstvu te je za njih višestruko nagrađivan. Od 1996. do 2005. radi kao dramaturg i urednik u Dramskom programu HTV-a. Kao dramaturg potpisao je šest cjelovečernih igranih filmova. Kao scenarist debitira 2001. filmom *Ajmo, žuti!* Dražena Žarkovića. Scenarist je i koredatelj (s Draženom Žarkovićem) višestruko nagrađivanog filma *Trešeta* prikazanog na tridesetak značajnih filmskih festivala. *Trešeta* je osvojila *Grand Prix* Filmskog festivala u Bukureštu, a nagrađena je i na festivalima u Mannheimu, Bergamu, Napulju i Houstonu te uvrštena u prestižnu retrospektivu hrvatskog filma u Lincoln Centru u New Yorku. Film je također osvojio Nagradu hrvatskog glumišta kao i nagradu *Film Magnet*.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 85 min, 35 mm; produkcijska kuća: Alka Film (u suradnji s Hrvatskom radiotelevizijom); producent: Jozo Patljak; koproducent: Vanja Sutlić; režija: Pavo Marinković; uloge: Nenad Cvetko, Dijana Vidušin, Siniša Popović, Jan Budar, Filip Šovagović, Zoran Čubrilo, Marinko Prga, Tonko Lonza, Asja Jovanović, Milan Štrlić; kamera: Vedran Šamanović; montaža: Dubravko Slunjski; scenografija: Velimir Domitrović; kostimografija: Branka Tkalčec; glazba: Hrvoje Crnić Boxer; ton: Zdravko Liphohar, Tomislav Babić; maska: Halid Redžebašić.

Metastaze

Prilagodba istoimenog romana Ive Balenovića, drama *Metastaze* govori o nekadašnjem narkomanu Filipu koji se nakon liječenja vraća u roditeljski dom u radničkoj četvrti Zagreba. Ondje susreće staru ekipu koju čine nasilni, nogometom opsjednuti ratni veteran Krpa, narkoman Dejo te alkoholičar i emotivac Kizo. Filip živi s roditeljima, ne može naći posao i najčešće je u kvartovskom kafiću, opija se s društvom i polako uviđa da ne može opstati u takvoj sredini...

Redatelj **Branko Schmidt** nakon kratkotrajnog studija ekonomije, upisuje studij filmske i TV režije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Godine 1981. snima diplomski rad, televizijsku dramu *Rano sazrijevanje Marka Kovača*. Televizijska drama *Hildegard* proglašena je 1982. najboljom televizijskom dramom na području bivše države. Godine 1988. režira prvi cjelovečernji film *Sokol ga nije volio* (nagrada za najboljeg redatelja-debitanta u Puli). Tijekom karijere snimio je mnoge drame, dokumentarne filmove te dječju televizijsku seriju *Operacija Barbarossa*. Režirao je i filmove *Đuka Begović*, *Vukovar se vraća kući*, *Božić u Beču* (Zlatna Arena za scenarij), *Srce nije u modi*, *Kraljica noći* (Zlatne Arene za scenarij i produkciju). S *Putom lubenica* u Puli osvaja nagradu *Oktavijan* HDFK-a za najbolji film, a film je proglašen najboljim na festivalima u Haifi, Egeru (Mađarska), Tetouanu (Maroko), Clevelandu, Dubrovniku i Montpellieru, te imao kinodistribuciju u više zemalja. Branko Schmidt bio je 2004. član žirija Filmskog festivala u Moskvi.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska / Srbija / Bosna i Hercegovina, 2009., 84 min, 35 mm; produkcijska kuća: Telefilm (u suradnji s Luks film, Srbija i Refresh produkcija, Bosna i Hercegovina); producent: Stanislav Babić; režija: Branko Schmidt; scenarij: Ognjen Sviličić; uloge: Rene Bitorajac, Franjo Dijak, Rakan Rushaidat, Robert Ugrina, Jadranka Đokić, Ivo Gregurević, Ljiljana Bogojević, Daria Lorenci, Predrag Vušović, Ksenija Marinković, Vera Zima, Emir Hadžihafizbegović; kamera: Dragan Ruljančić; montaža: Vesna Lažeta, Hrvoje Mršić; scenografija: Mladen Ožbolt; kostimografija: Željka Franulović; glazba: Goran Bare; ton: Mladen Škilić; maska: Jasna Rosini.